

Eternity's Great Gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, Restoration

By Elder Gerrit W. Gong
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Mūžības lielās dāvanas — Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana, Augšāmcelšanās un Atjaunošana

Elders Gerits V. Gongs
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

April 2025 general conference

We find in Easter in Jesus Christ peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever.

Lieldienās mēs Jēzū Kristū rodām mieru, pārtapšanu un piederību — to, kas ir paliekoši patiesi un priecīgi, laimīgi un mūžīgi.

Years ago, our early-morning gospel class memorized Bible verses. Naturally I was drawn to short passages. This included John 11:35—the shortest verse in scripture, only two words—“Jesus wept.”

For me now, that Jesus weeps in sorrow and joy testifies of the miraculous reality: the divine Son of God came into physical mortality and learned according to the flesh how always to be with and bless us.

When we cry out in grief or joy, Jesus Christ understands perfectly. He can be present in the moments when we most need eternity's great gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, restoration.

Mary and Martha weep for their brother Lazarus, who has died. Moved with compassion, Jesus weeps. He raises Lazarus to life.

Jesus beholds Jerusalem on the eve of the Passover. He weeps, unable to gather His people as a hen would her chicks. Today His Atonement gives us hope when we sorrow for what could have been.

The Lord of the vineyard weeps as He asks His servants, which could include us as ministering brothers and sisters, “What could I have done more for my vineyard?”

Mary stands bereft at the sepulchre. Jesus gently asks, “Why weepest thou?” He knows “weeping may endure for a night, but joy cometh in the morning.” Resurrection brings dawn for all.

Pirms vairākiem gadiem mēs rīta evaņģēlija nodarbībās iegaumējām pantus no Bībeles. Mani, protams, piesaistīja īsi panti. Tai skaitā Jāņa 11:35—īsākais pants Svētajos Rakstos, kas sastāv tikai no diviem vārdiem: „Jēzus raudāja”.

Tas, ka Jēzus raudāja aiz skumjām un prieka, man liecina par šo brīnumaino patiesību — dievišķais Dieva Dēls nāca šajā fiziskajā un mirstīgajā pasaulē un mācījās miesā, kā vienmēr būt mums līdzās un mūs svētīt.

Kad mēs raudām aiz bēdām vai prieka, Jēzus Kristus mūs pilnībā saprot. Viņš var būt klāt brīžos, kad mums visvairāk ir nepieciešamas mūžības lielās dāvanas: Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana, Augšāmcelšanās un Atjaunošana.

Marija un Marta raudāja par savu mirušo brāli Lācaru. Līdzjūtības pārņemts, Jēzus raudāja. Viņš augšāmcēla Lācaru no mirušajiem.

Jēzus ieradās Jeruzalemē Pashā svētku priekšvakarā. Viņš raudāja, nespēdams sapulcināt Savu tautu, kā vista sapulcina savus cāļiņus. Šodien Viņa īstenotā Izpirkšana mums sniedz cerību, kad mēs bēdājamies par to, kas būtu varējis notikt.

Vīna dārza Kungs raudāja, kad Viņš Saviem kalpiem, kas varētu būt arī mēs — kalpojošie brāļi un māsas —, jautāja: „Ko vēl vairāk es varēju darīt savam vīna dārzam?”

Marija bezcerībā stāvēja pie kapa. Jēzus maigā balsī viņai vaicāja: „Ko tu raudi?” Viņš zināja, ka „vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu”. Augšāmcelšanās nes rītausmu mums visiem.

In Book of Mormon lands, as the faithful multitude arises to Him, Jesus's joy is full. He weeps.

“And he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

“And when he had done this he wept again.”

This is Easter in Jesus Christ: He answers the longings of our hearts and the questions of our souls. He wipes away our tears, except our tears of joy.

When our tears flow, we sometimes apologize, embarrassed. But knowing that Jesus Christ understands life's pains and joys can give us strength beyond our own as we navigate bitter and sweet.

In South America, a father sobs. A sparkle in his life, his young daughter, has died. “I would give anything to see her again,” he cries in my arms. I cry too.

At the Puebla Mexico Temple dedication, tears of happiness wet the face of a dear sister. Her features radiate faith and sacrifice. She says, “Todos mis hijos están aquí en el templo hoy” — “All my children are here in the temple today.” Generations gathered in the house of the Lord bring tears of joy and gratitude.

In cruel civil war, families and neighbors did unspeakable things to each other. Bitter tears are slowly giving way to hope. Her voice trembling, a woman in a small village says, “Neighbor, before I go to my grave, I want you to know where to find your missing family members.”

A radiant bride and handsome groom are being sealed in the house of the Lord. She is 70 years old, as is he. A beautiful bride, she has worthily waited for this day. She shyly swishes her bridal dress this way, then that way. We shed joyful tears. God's promises are fulfilled. His covenants bring blessings.

While home teaching a widowed sister, a young Boyd K. Packer learned a tender lesson. Following a disagreement with her husband, the sister had called out a final hurtful remark. An unexpected accident took her husband's life that day. “For fifty years,” the widow sobbed, “I've lived in hell knowing that the last words he heard from my lips were that biting, spiteful remark.”

Easter in Jesus Christ helps us mend, recon-

Kad Mormona Grāmatā uzticīgo ļaužu pulks nāca pie Jēzus, Viņa prieks bija pilnīgs. Viņš raudāja.

„Un, kad Viņš bija sacījis šos vārdus, Viņš raudāja, un pūlis liecināja par to, un Viņš ņēma viņu bērniņus, vienu pēc otra, un svētīja tos, un lūdza Tēvu par tiem.

Un, kad Viņš to bija darījis, Viņš atkal raudāja.”

Šis ir Lieldienas, kad mēs visu uzmanību veltām Jēzum Kristum — Viņš atbild uz mūsu sirds ilgām un dvēseles jautājumiem. Viņš nožāvē mūsu asaras, izņemot tās, ko radījis prieks.

Kad pār mūsu vaigiem plūst asaras, mēs dažkārt atvainojamies un par to kaunamies. Taču apziņa, ka Jēzus Kristus saprot dzīves sāpes un priekus, var dot mums spēku, kas pārsniedz mūsu pašu spēkus, gan rūgtās, gan saldās dzīves pieredzēs.

Kāds tēvs Dienvidamerikā raudāja. Bija izdzisis viņa dzīves prieks — nomirusi viņa jaunākā meita. „Es atdotu visu, lai vēlreiz viņu satiktu,” viņš raudāja manās rokās. Arī es raudāju.

Pueblas Meksikas tempļa iesvētīšanā pār kādas mīlas māsas vaigiem ritēja prieka asaras. Viņas vaibsti izstaroja ticību un upurēšanos. Viņa teica: „Todos mis hijos están aquí en el templo hoy” — „Visi mani bērni šodien atrodas šeit — templī.” Paaudzes, kas sapulcējušās Tā Kunga namā, raisa prieka un pateicības asaras.

Kādā cietsirdīgā pilsoņu karā ģimenes un kaimiņi cits citam nodarīja neizsakāmas lietas. Rūgtās asaras pamazām nomainīja cerība. Kāda sieviete mazā ciematā trīcošā balsī teica: „Kaimiņ, pirms es dodos kapā, es vēlos, lai tu zinātu, kur atrast pazudušos ģimenes locekļus.”

Starojoša līgava un izskatīgs līgavainis tika sasaistīti Tā Kunga namā. Viņai bija 70 gadi — tāpat kā viņam. Viņa, brīnišķīga līgava, bija cienīgi gaidījusi šo dienu. Viņa kautrīgi šūpoja līgavas kleitu šurp, tad turp. Mēs lējam prieka asaras. Dieva apsoliņumi tiek piepildīti. Viņa derības nes svētības.

Mājskolojot kādu atraitni, toreiz gados jaunais Boids K. Pekers guva sirsniņu mācību. Pēc strīda ar vīru šī māsa bija izteikusi pēdējo, aizvainojošo piezīmi. Tajā dienā pēkšņs negadījums laupīja viņas vīra dzīvību. „Piecdesmit gadus,” atraitne raudāja, „esmu dzīvojusi kā ellē, zinot, ka pēdējie vārdi, ko viņš no manām lūpām dzirdēja, bija šī dzēlīgā, naidīgā piezīme.”

Liieldienas Jēzū Kristū palīdz mums uzlabot,

cile, make right our relationships, on both sides of the veil. Jesus can heal grief; He can enable forgiveness. He can free us and others from things we or they have said or done that otherwise bind us captive.

Easter in Jesus Christ lets us feel God's approbation. This world tells us we are too tall, too short, too wide, too narrow—not smart, pretty, or spiritual enough. Through spiritual transformation in Jesus Christ, we can escape debilitating perfectionism.

With Easter joy, we sing, "Death is conquered; man is free. Christ has won the victory." Christ's Resurrection frees us from death, from time's frailties and physicality's imperfections. Jesus Christ's Atonement also restores us spiritually. He bled from every pore, weeping blood as it were, to provide us escape from sin and separation. He reunites us, whole and holy, with each other and God. In all good things, Jesus Christ restores abundantly—not only what was but also what can be.

Jesus's life and light testify of God's love for all His children. Because God our Father loves all His children in every age and land, we find His loving invitation to come find peace and joy in Him in many traditions and cultures. Wherever, whenever, whoever we are, we share divine identity as children of the same Creator. In similar spirit, followers of Islam, Judaism, and Christianity share religious heritage in Father Abraham and covenant connection through events in ancient Egypt.

Father Abraham came to Egypt and was blessed.

Joseph, sold into servitude in Egypt, knew Pharaoh's dream meant seven years of plenty followed by seven years of famine. Joseph saved his family and his people. Joseph wept when he saw God's larger plan, where all things work together for good for those who keep their covenants.

Moses, raised in Egypt in Pharaoh's household, received and later restored the keys for the gathering of God's children.

Fulfilling prophecy, Joseph, Mary, and the infant Christ child sought refuge in Egypt. In Cairo, a devout Muslim believer reverently says: "The Quran teaches that Joseph, Mary, and the baby Jesus found safety and sanctuary in my country. In my country, Jesus as a toddler ate our food, took His first steps, said His first words.

samierināt, sakārtot savas attiecības priekš kara abās pusēs. Jēzus var dziedināt bēdas; Viņš var sniegt piedošanu. Viņš var atbrīvot mūs un citus no tā, kas ticis pateikts vai izdarīts, kas citādi mūs tur gūstā.

Liieldienas Jēzū Kristū ļauj mums sajukt Dieva atzinību. Šajā pasaulē mums tiek teikts, ka esam pārāk gari vai īsi, pārāk apaļīgi vai kalsni — neesam gana gudri, skaisti vai garīgi. Pateicoties garīgajām pārvērtībām Jēzū Kristū, mēs varam izbēgt no paralizējoša perfekcionisma.

Liieldienās mēs priekā dziedam: „Kristus nāvi uzveicis, cilvēci Viņš pestījis!” Kristus augšamcelšanās mūs atbrīvo no nāves, no vecuma radītā vājuma un fiziskām nepilnībām. Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana mūs atjauno arī garīgi. Viņš asiņoja katrā porā, tā sakot, raudāja asinis, lai nodrošinātu mums glābiņu no grēka un atšķirtības. Viņš mūs — veselus un svētus — atkal savstarpēji vieno un arī Dievu. Jēzus Kristus bagātīgi atjauno visu, kas ir labs, — ne tikai to, kas bija, bet arī to, kas var būt.

Jēzus dzīve un gaisma liecina par Dieva mīlestību pret visiem Saviem bērniem. Tā kā Dievs, mūsu Tēvs, mīl visus Savus bērnus visos laikmetos un visās zemēs, daudzās tradīcijās un kultūrās mēs atrodam Viņa mīlestības pilno aicinājumu — nākt pie Viņa un rast mieru un prieku Viņā. Lai arī kur, kad un kas mēs būtu, mums ir kopīga dievišķā identitāte kā viena un tā paša Radītāja bērniem. Līdzīgā veidā islāma, jūdaisma un kristietības sekotājiem ir kopīgs reliģiskais mantojums — tēvs Ābrahāms un derības saikne, kas saistīta ar notikumiem Senajā Ēģiptē.

Tēvs Ābrahāms ieradās Ēģiptē un tika svētīts.

Jāzeps, kurš Ēģiptē tika pārdots verdzībā, zināja, ka faraona sapnis nozīmēja septiņus pārtības gadus, kam sekos septiņi bada gadi. Jāzeps izglāba savu ģimeni un savu tautu. Jāzeps raudāja, kad redzēja Dieva lielo ieceri, kur viss darbojas kopā to cilvēku labumam, kuri tur savas derības.

Mozus, uzauzdzis Ēģiptē faraona namā, saņēma un vēlāk atjaunoja Dieva bērnu sapulcināšanas atslēgas.

Piepildoties pravietojumam, Jāzeps, Marija un bērniņš Jēzus meklēja patvērumu Ēģiptē. Kāds dievbijīgs musulmanis Kairā cienpilni izteicās: „Korāns māca, ka Jāzeps, Marija un bērniņš Jēzus atrada drošību un patvērumu manā valstī. Manā valstī Jēzus, būdams mazulis, ēda mūsu ēdienu, spēra Savus pirmos soļus, teica Savus pirmos vār-

Here in my country, we believe trees bent low to give Him and His family fruit. His being in my country blessed our people and land.”

God’s plan of moral and mortal agency allows us to learn by our own experience. Some of our greatest life lessons come from things we would never choose. In love, Jesus Christ descended below and ascended above all things. He rejoices in our divine capacities for creativity and delight, kindness without hope for reward, faith unto repentance and forgiveness. And He weeps in sorrow at the enormity of our human suffering, cruelty, unfairness—often brought by human choice—as do the heavens and the God of heaven with them.

Each Easter spring season testifies that spiritual sequence and convergence are both part of the divine pattern of atonement, resurrection, and restoration through Jesus Christ. This sacred and symbolic convergence comes not by accident or coincidence. Palm Sunday, Holy Week, and Easter celebrate Christ’s Atonement and Resurrection. As today, every April 6 we commemorate the establishment and organization of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. This Restoration is a reason we gather the first Sunday each April in general conference.

Restoration also came as the resurrected Jesus Christ, Moses, Elias, and Elijah returned priesthood keys and authority at the newly dedicated Kirtland Temple on Easter Sunday, 1836. In that setting on that day to the restored Church of Jesus Christ came God’s authority and blessings to gather His children, prepare His children to return to Him, and unite families for eternity. Restoration that day fulfilled prophecy by occurring both on Easter and Passover.

Including the Kirtland Temple, I recently visited sacred places in Ohio where the Prophet Joseph and others saw in vision God our Father and His Son, Jesus Christ. The Prophet Joseph saw what heaven is like. In heaven, Heavenly Father, through Jesus Christ, “saves all the works of his hands” in a kingdom of glory. The only exceptions are those who willfully “deny the Son after the Father has revealed him.”

As His mortal ministry began, Jesus declared His mission to bless us each with all we are will-

dus. Šeit, manā zemē, mēs ticam, ka koki zemu noliecās, lai dotu augļus Viņam un Viņa ģimenei. Viņa atrašanās manā valstī svētīja mūsu tautu un zemi.”

Dieva iecere, kas ietver tikumisko un laicīgo rīcības brīvību, ļauj mums mācīties no savas pieredzes. Dažas no lielākajām dzīves mācībām mēs gūstam, pateicoties pieredzēm, ko paši nekad nebūtu izvēlējušies. Aiz mīlestības Jēzus Kristus „pazemojās visam” un uzkāpa debesu augstumos. Viņš priecājas par mūsu dievišķajām radošuma un iepriecināšanas spējām, par labestību bez cerības uz atlīdzību, par ticību, kas vedina pie grēku nožēlošanas un piedošanas. Un Viņš raud aiz bēdām par mūsu cilvēcisko ciešanu, nežēlības un netaisnības milzīgajiem apmēriem, ko bieži vien ir radījusi cilvēku izvēle; tāpat raud arī debesis un debesu Dievs līdz ar tām.

Katrs Lieldienu pavasaris apliecina, ka gan garīgo notikumu secība, gan to saplūšana ir daļa no Jēzus Kristus izpiršanas, augšāmcelšanās un atjaunošanas dievišķā parauga. Šī svētā un simboliskā saplūšana nav nejaušība vai sakritība. Pūpolsvētdienā, Lieldienu nedēļā un Lieldienās tiek svinēta Kristus īstenotā Izpiršana un Augšāmcelšanās. Tāpat kā šodien, katru gadu 6. aprīlī mēs pieminam Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas dibināšanu un organizēšanu. Šī Atjaunošana ir iemesls, kāpēc mēs katrā aprīļa pirmajā svētdienā pulcējamies vispārējā konferencē.

Atjaunošana norisinājās arī tad, kad 1836. gada Lieldienu svētdienā augšāmceltais Jēzus Kristus, Mozus, Elija un Ēlija tikko iesvētītajā Kērtlandes templī atgriezās priesterības atslēgas un pilnvaras. Tajā vietā un tajā dienā atjaunotajā Jēzus Kristus Baznīcā ieklāja Dieva pilnvaras un svētības — sapulcināt Viņa bērnus, sagatavot Viņa bērnus, lai Viņi varētu atgriezties pie Viņa, un apvienot ģimenes uz mūžību. Atjaunošana šajā dienā piepildīja praviotojumu, jo tā risinājās gan Lieldienās, gan Pashā.

Es nesen apmeklēju svētās vietas Ohaio štatā, tai skaitā Kērtlandes templi, kur pravietis Džozefs Smits un citi vīzijā redzēja Dievu Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu. Pravietis Džozefs Smits redzēja, kādas izskatās debesis. Debesīs Debesu Tēvs caur Jēzu Kristu „izglābj visu Savu roku darbu” godības valstībā. Vienīgie izņēmumi ir tie, kuri apzināti „noliedz Dēlu pēc tam, kad Tēvs Viņu ir atklājis”.

Uzsākot Savu laicīgo kalpošanu, Jēzus paziņoja par Savu misiju — svētīt katru no mums ar

ing to receive—in every time, every land, every circumstance. After fasting 40 days, Jesus went into the synagogue and read, “The Spirit of the Lord is upon me, because he hath anointed me to preach the gospel to the poor; he hath sent me to heal the brokenhearted, to preach deliverance to the captives, and recovering of sight to the blind, to set at liberty them that are bruised.”

Poor, brokenhearted, captive, blind, bruised—that’s each of us.

The book of Isaiah continues the Messianic promise of hope, deliverance, assurance: “Appoint unto them that mourn in Zion, ... give unto them beauty for ashes, the oil of joy for mourning, the garment of praise for the spirit of heaviness.”

Thus, we cry out, “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God; for he hath clothed me with the garments of salvation, he hath covered me with the robe of righteousness.”

Each Easter season, we celebrate, as a symbolic whole, eternity’s great gifts through Jesus Christ: His Atonement; His (and the promise of our) literal Resurrection; Restoration of His latter-day Church with priesthood keys and authority to bless all God’s children. We rejoice in the garments of salvation and the robe of righteousness. We shout, “Hosanna to God and the Lamb!”

“For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life.”

May we each find in Jesus Christ atonement, resurrection, and restoration—peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever, I pray in His holy name, Jesus Christ, amen.

visu to, ko mēs vēlamies saņemt, — visos laikos, katrā zemē un jebkādos apstākļos. Pēc tam, kad Jēzus tuksnesī bija gavējis 40 dienas, viņš iegāja sinagogā un lasīja: „Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, [dziedināt salauztas sirdis], pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā.”

Nabagi, dziļi nelaimīgie, cietumnieki, aklie, sāpju satriektie — tie visi esam mēs.

Jesajas grāmatā turpinās Mesijas cerības, atbrīvošanas un iedrošinājuma apsolījums: „Tiem, kas skumst Ciānas dēļ, dāvāt galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, svētku drānas noskumuša gara vietā.”

Tāpēc mēs izsaucamies: „Es priecājos lielā priekā par To Kungu, mana dvēsele ir liksma par manu Dievu! Jo Viņš mani ģērbj pestīšanas drēbēs un mani apsedz ar taisnības apsegu.”

Katrās Lieldienās mēs kā simbolisku kopumu svinam mūžības lielās dāvanas, ko saņemam caur Jēzu Kristu: Viņa īstenoto Izpirkšanu, Viņa (un mūsu apsolīto) burtisko Augšāmcelšanos, Viņa pēdējo dienu Baznīcas, kā arī priesterības atslēgu un pilnvaru Atjaunošanu, lai svētītu visus Dieva bērnus. Mēs priecājamies, tērpušies pestīšanas drēbēs un pestīšanas apmetnī. Mēs saucam: „Ozianna Dievam un Jēram!”

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”

Kaut mēs katrs Jēzus Kristus īstenotajā Izpirkšanā, Augšāmcelšanās realitātē un evaņģēlija Atjaunošanā rastu mieru, kļūtu līdzīgāki Viņam un sajustu piederību — visu to, kas ir nezūdoši īsts un priekpilns, laimi nesošs un mūžīgs, — par to es lūdzu Viņa, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.